

Не руш мене

Микола Вінграновський

Не руш мене. Я сам самую.
Собі у руки сам дивлюсь.
А душу більше не лікую.
Хай погиба. Я не боюсь.

Переживу. Перечорнію.
Перекигичу. Пропаду.
Зате — нічого. Все. Німію.
Байдужість в голови кладу.

Одне я хочу: старій швидше,
Зів'яльсь очима і лицем,
Хай самота тебе допише
Нестерпно сірим олівцем.

Погасни. Змеркни. Зрабся. Збийся.
Збалакайся. Заметушись.
Офіціантським жестом вмийся,
Але — сльозою не молись.

Не — відбувалось. Не — тремтіло.
Не — золотіло. Не — текло.
Не — полотніло. Не — біліло.
Не...— господи!..— не — не було!..

Як танський фарфор — все минає:
Корою, снігом, рукавом...
Лише бджола своє співає
Над малиновим будяком.